

Jan Baars met achter hem het talud. "Als het maar even waait lijkt het hier de Sahara wel."

Van de regen in de drup

Jan en Riet Baars: 'Slachtoffer van de omlegging A9'

In Badhoevedorp zijn ze blij dat de A9 wordt omgelegd. Héél Badhoevedorp? Nee, één familie blijft moedig weerstand bieden tegen wat zij noemt 'het mes dat ons op de strot wordt gezet'.

Frans Witteman

Na alle drukte die zij achter hun huis aan de Hoofdweg voor de kiezen kregen dachten Jan en Riet Baars aan de Sloterweg in Badhoevedorp in alle rust oud te kunnen worden. Maar ze kwamen bedrogen uit. Voor hun gevoel zijn ze niet alleen van de regen in de drup beland, maar ook nog eens door de gemeente en Rijkswaterstaat gruwelijk in de steek gelaten. "We zijn een roepende in de zandwoestijn." Aan de Hoofdweg zien Jan (75) en Riet (73) hun woongenot verminderen. Na de Zwanenburgbaan komt achter hun huis de drukke A5 en een taxibaan voor de Polderbaan. Een stekkie aan de Sloterweg 296 lijkt hen wel wat. Een sloopvergunning voor het verzakte huis en een bouwvergunning voor een nieuwe woning worden probleemloos afgegeven. Het is het jaar 2000. "Volgens de ambtenaar die wij spreken komt de nieuwe A9 op 900 meter uit de Schipholweg. Wij maken ons dus geen zorgen omdat we geen last van de weg zullen hebben", vertelt Jan die bij zijn huis eigenhandig een paradijs creëert. Hobbykas, groentetuin, een groot terras, een mooie vijver. Na een leven van hard werken wordt het genieten hier, zeggen ze vaak tegen elkaar. Maar dan krijgt het echtpaar twee jobstijdingen te verstouwen. De eerste is in 2005 dat de weg niet op 900 meter, maar op 500 meter van het dorp komt te liggen. Vastgelegd in een bestuursovereenkomst die gesloten werd tussen ondermeer het ministerie, de gemeente en Schiphol. De tweede is dat de Sloterweg, vanwege de hoge kosten, niet met een tunnel onder de A9 doorgaat, maar met

een brug er overheen. Niet in het verlengde van de Sloterweg - er zouden extra woningen en bedrijven moeten worden aangekocht - maar in een slinger naast de weg over landbouwgrond en een stukje tuin. "We schrokken ons een ongeluk. Als we het allemaal hadden geweten waren we hier nooit komen wonen", wijst Jan op het tracé van de nieuwe weg. "De A9 komt nu op slechts 100 meter van ons huis. Voorwaar geen pretje. Buiten zitten is er niet meer bij en uit mijn groentetuin durf ik niets meer te eten vanwege de luchtverontreiniging. Op een kwade vrijdagmiddag in 2010 komt een medewerker van Rijkswaterstaat zonder enige aankondiging het tracé voor die slinger uitzetten. Je hebt geen last, we blijven buiten je tuin, beweert hij. Als ik later de tekeningen zie blijkt dat ze een stukje door de voortuin gaan zelfs. En dat terwijl er nog niks geregeld is." Samen met de burens en een waterbouwkundig ingenieur levert Jan een drietal alternatieven voor de zes meter hoge slinger die momenteel vlak naast zijn huis wordt aangelegd. Lampen in de kamer zijn straks overbodig, weet Jan. De koplampen van de auto's schijnen straks pal naar binnen. Hun uitzicht is voorgoed verpest. Om over herrie en stank maar niet te spreken. Zij dienen bezwaarschriften in maar Rijkswaterstaat houdt vast aan het tracé. Wat volgt is de Raad van State. Er is een beetje hoop. Jan: "De landsadvocaat en Rijkswaterstaat werd gevraagd waarom de A9 terug moest naar 500 meter. Het antwoord was dat 900 meter veel duurder zou uitvallen. De voorzitter wilde weten hoeveel duurder. Dat wisten ze niet. Waarop de voorzitter zich hardop af-

vroeg 'wat doen we hier dan'. Maar in plaats van te eisen dat Rijkswaterstaat eerst maar eens met cijfers moet komen krijgen we na een paar weken bericht dat onze bezwaren ongegrond zijn verklaard. Ze hebben gewoon maling aan je." Er is emotionele schade, er is financiële schade. Het liefst gaan ze weg, maar hun prachtige huis is onverkoopbaar geworden. "Rijkswaterstaat wil ons niet uitkopen en zelfs niet fatsoenlijk compenseren voor de waardevermindering. We kunnen slechts 12,5 procent van de taxatiewaarde krijgen en moeten het dan verder maar uitzoeken. En dat terwijl ze ruim 8 miljoen hebben uitgespaard door geen tunnel, maar een slinger te maken. Ze hebben ons het mes op de strot gezet." Net als de dorpsraad zijn Jan en Riet Baars van mening dat ze het slachtoffer zijn geworden van de bezuinigingen bij de aanleg van de A9. Maar bij wie kunnen ze terecht? Ze hadden gehoopt op de gemeente. Twee jaar geleden hebben ze per brief gevraagd de drie alternatieven te mogen toelichten. Geen reactie. Net zo min als op de brief aan het college van een maand geleden waarin Jan schrijft dat de afspraak was dat de zandtransporten zouden plaatsvinden via de A9. "Toch komen de zware vrachtwagens in colonne door de Sloterweg. Ik tel er minstens tweehonderd per dag. We hebben ons kapot gevochten, maar niets helpt. Burgers tellen kennelijk niet." Volgens de woordvoerder van Rijkswaterstaat was de 900 meter destijds één van de varianten. "En wat de schadeloosstelling betreft: wij zijn met de familie Baars in gesprek om te kijken of zij mogelijk in aanmerking kunnen komen voor nadeelcompensatie."